

Amb la voluntat de continuar abordant els diferents aspectes que afecten l'art emergent, l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró presenta per a l'edició del 2022 *Salt i immersió*, un cicle comissariat per Pere Llobera amb propostes de Víctor Jaenada, Marcel Rubio Juliana, Marria Pratts i Martín Vitaliti.

El cicle pren el seu títol de la traducció lliure que José Ángel Valente fa del poema «Il tuffatore», d'Eugenio Montale, inspirat en una pintura funerària del segle V aC trobada a la necròpolis de Paestum. Tant el poema com la pintura, en què s'hi pot veure un noi nu saltant de cap a l'aigua, reflexionen sobre la vida, la mort i la circularitat inherent a totes dues.

Travessades per aquesta visió tràgica però lúcida de la vida, les exposicions de Víctor Jaenada, Marcel Rubio Juliana, Marria Pratts i Martín Vitaliti reflecteixen el compromís pregon i radical d'aquests artistes amb la seva obra. Tots quatre, en la seva condició del que Pere Llobera anomena «pintors naturals», aborden, mitjançant instal·lacions, artefactes i gestos tossudament pictòrics, la seva irreductible necessitat de trobar una veu pròpia dins l'existència.

#ImmersióEspai13

Fundació Joan Miró ✱ J.F. Barcelona

Amb la col·laboració de:

B Sabadell
Fundació

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470

www.fmirobcn.org

Activitats:

Diumenge 13 de novembre,
a les 12 h
Visita comentada a *Silly Symphony*
en el marc de LOOP
Amb la participació de
Martín Vitaliti i Ivan Pintor Irazo

Diumenge 18 de desembre,
a les 11 h
Inbetweens
Taller familiar. Edat recomanada:
a partir de 5 anys, acompanyats
Amb la participació de
Martín Vitaliti

Preu i reserves a:
<https://www.fmirobcn.org/silly-symphony>

Disseny gràfic: Seranna

✱ J.F. Espai 13

Salt

MARTÍN VITALITI — Silly Symphony
28.10.22 — 15.01.23

Cicle comissariat per Pere Llobera

immersió

Fundació Joan Miró ✱ J.F. Barcelona

Fleischer Studios, dècada de 1930. Imatge d'autor desconegut

En paraules de Martín Vitaliti, artista que tanca el cicle *Salt i immersió* a l'Espai 13:

Silly Symphony ('simfonia ximple') pren el títol d'una sèrie de curtmetratges de Walt Disney dels anys trenta. Va ser l'inici de l'«època daurada» de la indústria de l'animació als Estats Units, coincidint amb la sincronització del so i la imatge. El seu èxit popular va fer que, als estudis, els dibuixants explotessin els recursos de l'animació en bucle per optimitzar la cadena de producció i així maximitzar els beneficis.

Aquesta *Silly Symphony* és una instal·lació audiovisual que se centra en la recurrència i la repetició en els processos de producció de l'animació. D'una selecció d'aquestes animacions extreu aquells instants en què les i els dibuixants reutilitzen els mateixos dibuixos. Aquests fragments s'han sobredibuixat digitalment, fotograma a fotograma, imposant-hi una llum intermitent que introdueix a la imatge una temporalitat que remet al temps del treball del dibuixant i la seva jornada laboral. Es tracta, doncs, d'una invitació a la reflexió sobre els ritmes del treball, així com una composició musical en els moments de descans o de plaer.

Així queden descrites les intencions i característiques objectives de la peça, i ara, penso jo, tocaria parlar d'una dualitat que crec que s'amaga rere *Silly Symphony*. Tota persona que baixi les escales de l'Espai 13 en un primer moment es trobarà mirant divertidament unes animacions que Vitaliti ha destriat, després d'una llarga prospecció, d'entre un munt d'animacions antigues. Arriba un moment, però, que aquesta mateixa persona, que ja porta recorreguts uns metres i escoltats uns quants terrabastalls, s'adona que està vorejant una cosa que s'assembla a una teranyina de pantalles on s'orquestra un missatge molt menys amable del que semblava al principi.

Què al·legoritzen aquests sorollosos sísifs de llum?

D'una banda, ens inviten a pensar en la jornada laboral, tal com s'explica en el text inicial del seu autor. De l'altra, però, ens veiem enfrontats a la mecanització, al fet de no poder parar, com aquelles rodes a les gàbies dels hàsters que primer et fan riure, veient la bestiola frenètica dins, i després t'incomoden.

Jo (i això és una observació absolutament personal) no puc evitar pensar en aquells quadres de sanatoris mentals de Goya, o en la cançó *Mad World* dels Tears for Fears, en aquells malsons recurrents que tornen una vegada i una altra. Tot plegat extrapolat a l'àmbit del *cartoon* per fer més gran l'abast del missatge, com si estiguéssim parlant d'un diagnòstic planetari no gens tranquil·litzador. És evident, però, que cadascú (jo, vosaltres) traurà les seves conclusions. Aquest és un atribut d'aquesta exposició i, en general, (no em puc estar de dir-ho) de l'art que funciona.

M'acomiado, ja no d'aquest full de sala, sinó del cicle, perquè aquesta n'és la darrera exposició. I ho faré cantant per sota el nas els Tears for Fears:

*And I find it kind of funny
I find it kind of sad
The dreams in which I'm dying are the best I've ever had
I find it hard to tell you 'cause I find it hard to take
When people run in circles it's a very, very
Mad world*

[I trobo que és com estrany / Trobo que és com trist / Els somnis en què em moro són els millors que he tingut mai / Em costa explicar-t'ho perquè em costa acceptar-ho / Quan la gent corre en cercles el món és ben boig, ben boig]

Pere Llobera

Martín Vitaliti (Buenos Aires, Argentina, 1978) és artista visual i investiga sobre les lògiques de la representació. El seu treball s'ha centrat en l'anàlisi dels codis de la narració verboicònica del còmic, per reflexionar sobre aquest llenguatge com una construcció narrativa més de l'art contemporani. Fa servir una metodologia propera a l'apropiació, en què agafa en préstec referències de la subcultura, que li permet examinar

el procés creatiu i desmitificar-lo, abordant temàtiques com ara la citació, l'autoria, la creació, la reproducció i/o l'originalitat. Entre els seus treballs exposats més recents hi ha: *Es muro es mero muro es mudo mira muere*, Blueproject Foundation (Madrid, 2021); *La idea d'una imatge*, Fundació Suñol (Barcelona, 2021); *Para ser dos hay que ser diferentes*, etHALL (Barcelona, 2020).